

MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA

**w sprawie odszkodowania na wypadek bezrobocia z powodu
rozbicia się statku,**

**przyjęta jako projekt dnia 9 lipca 1920 r. w Genui na Ogólnej
Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.
(Dz. U. z dnia 28 maja 1925 r.)**

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 19 grudnia 1923 r. - Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr 7, poz. 54).

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY,

STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,

PREZYDENT

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

Wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu dziewiątym lipca tysiąc dziewięćset dwudziestego roku w Genui na Konferencji Generalnej Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów został przyjęty projekt Konwencji Międzynarodowej w sprawie odszkodowania na wypadek bezrobocia z powodu rozbicia się statku o następującem brzmieniu dosłownem: Konwencja w sprawie odszkodowania na wypadek bezrobocia z powodu rozbicia się statku. Ogólna Konferencja Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów, zwołana w Genui przez Radę Administracyjną Międzynarodowego Biura Pracy na dzień 15 czerwca 1920 r., postanowiwszy przyjąć pewne wnioski, dotyczące: "Kontroli warunków najmu marynarzy; pośrednictwa pracy dla marynarzy; warunków zastosowania do marynarzy Konwencji i Zaleceń, przyjętych w Waszyngtonie w listopadzie r. ub. w sprawie bezrobocia i ubezpieczenia na wypadek bezrobocia", która to kwestja stanowi drugi punkt porządku dziennego Genueńskiej Sesji Konferencji i, doszedłszy do wniosku, że propozycje te winny być ujęte w formę projektu konwencji międzynarodowej, przyjmuje następujący Projekt Konwencji do ratyfikacji przez Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy, zgodnie z postanowieniami części o "Pracy" Traktatu Wersalskiego z dn. 28 czerwca 1919 r., Traktatu w Saint-Germain z dn. 10 września 1919 r., Traktatu w Neuilly z dn. 27 listopada 1919 r. i Traktatu w Grand-Trianon z dn. 4 czerwca 1920 r.

Art. 1.

Przy stosowaniu niniejszej Konwencji wyraz "marynarze" oznacza wszystkie osoby zatrudnione na jakimkolwiek statku używanym w Żegludze morskiej.

Przy stosowaniu niniejszej Konwencji wyraz "statek" oznacza wszystkie okręty, statki i łodzie jakiegokolwiek bądź rodzaju, używane w żegludze morskiej, bez względu na to, czy są własnością publiczną czy prywatną, oprócz okrętów wojennych.

Art. 2.

W razie rozbicia się statku, jego właściciel lub osoba, z którą marynarz zawarł umowę służby na statku, winien wypłacić każdemu z marynarzy zatrudnionych na tym statku odszkodowanie za bezrobocie spowodowane rozbiciem się statku.

Odszkodowanie to będzie wypłacone za wszystkie dni faktycznie trwającego bezrobocia według wysokości wynagrodzenia, należnego na podstawie umowy, jednakże ogólną sumę odszkodowania, które każdemu marynarzowi w myśl niniejszej Konwencji ma być wypłacone, będzie można ograniczyć do dwumiesięcznej płacy.

Art. 3.

Odszkodowania te korzystają z tych samych przywilejów, co płace, zarobione podczas służby; dla dochodzenia takich odszkodowań marynarze będą mogli korzystać z tych samych środków, jakie im przysługują dla dochodzenia płac.

Art. 4.

Każdy Członek Międzynarodowej Organizacji Pracy, ratyfikujący niniejszą Konwencję, zobowiązuje się do stosowania jej w tych ze swoich kolonij, protektoratów i posiadłości, które nie rządzą się zupełnie samodzielnie:

a) z wyjątkiem tych, w których warunki miejscowe nie pozwalają na stosowanie tych przepisów;

b) z zastrzeżeniem, że można poczynić zmiany, jakie okażą się potrzebne dla przystosowania tych przepisów do warunków miejscowych.

Każdy Członek winien zawiadomić Międzynarodowe Biuro Pracy o swych postanowieniach co do każdej ze swych kolonij, protektoratów, czy posiadłości, które nie rządzą się całkowicie samodzielnie.

Art. 5.

Urzędowe ratyfikacje niniejszej Konwencji zgodnie z warunkami przewidzianymi w Części XIII Traktatu Wersalskiego z dn. 28 czerwca 1919 r., Traktatu w Saint-Germain z dn. 10 września 1919 r., Traktatu w Neuilly z dn. 27 listopada 1919 r., i Traktatu w Grand-Trianon z dn. 4 czerwca 1920 r. mają być przesłane Sekretarzowi Generalnemu Ligi Narodów celem zarejestrowania.

Art. 6.

Z chwilą, gdy ratyfikacje dwóch Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy zostaną zarejestrowane w Sekretarjacie, Sekretarz Generalny Ligi Narodów poda ten fakt do wiadomości wszystkich Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Art. 7.

Niniejsza Konwencja wejdzie w życie z dniem dokonania tej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Ligi Narodów; obowiązywać ona będzie wyłącznie tych Członków, którzy ratyfikację swą podali do zarejestrowania w Sekretarjacie. Konwencja niniejsza wejdzie w życie w stosunku do każdego innego Członka od daty zarejestrowania jego ratyfikacji w Sekretarjacie.

Art. 8.

Każdy Członek ratyfikujący niniejszą Konwencję zobowiązuje się, z zastrzeżeniem przepisów art. 7, do wprowadzenia w życie jej przepisów najpóźniej dn. 1 lipca 1922 r. i do powzięcia środków niezbędnych dla zapewnienia im skuteczności.

Art. 9.

Każdy Członek, który ratyfikował niniejszą Konwencję, może po upływie lat pięciu od daty pierwotnego jej wejścia w życie, wypowiedzieć ją aktem, który prześle do zarejestrowania Sekretarzowi Generalnemu Ligi Narodów. Takie wypowiedzenie nabiera mocy dopiero po upływie roku od daty zarejestrowania go przez Sekretarjat.

Art. 10.

Co najmniej raz na lat dziesięć Rada Administracyjna Międzynarodowego Biura Pracy winna złożyć Konferencji Ogólnej sprawozdanie o stosowaniu niniejszej Konwencji i rozpatrzyć potrzebę umieszczenia na porządku obrad Konferencji kwestji rewizji lub zmiany Konwencji.

Art. 11.

Za autentyczny tekst niniejszej Konwencji uznaje się obydwaj jej brzmienia: francuskie i angielskie. Zaznajomiwszy się z powyższą Konwencją uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości jak i każde z zawartych w niej postanowień, oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i zatwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 11 czerwca 1924 roku.